

det fremkommet ved en Forhandling med de 4 Etater og andre. Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, Lovforslaget bærer Præg af, at man saaledes har maattet forhandle og ændre i forskellige Henseender. Det blev i Gaar meget stærkt understreget af den højtærede Finansminister, at Lovforslaget i første Række tog Sigte paa at hjælpe Børnene eller rettere sagt de Familier, som har mange Børn, men jeg synes, at det Forhold, som blev fremhævet af Venstres Ordfører (Markvorsen), at en Mand, som har 1,200 Kr. og 4 Børn, ikke kan faa mere end 120 Kr., medens en Mand, der har den dobbelte Indtægt, 2,400 Kr. og 4 Børn, kan faa 175 Kr., berøver Lovforslaget noget af den Karakter, det skulde have, idet det skulde give en Nødhjælp saaledes, at man hjalp der, hvor der trængtes mest. Da den højtærede Minister i Gaar udtalte, at han var villig til Forhandling, føler jeg mig forvisset om, at man paa dette og andre Omraader maa kunne komme til en Ordning, som i højere Grad tager Sigte paa at faa den Nødhjælp ydet, som Lovforslaget skulde skaffe. Muligvis vil den højtærede Minister sige, at Bestemmelsen om de 10 pCt. er indsat, fordi man ikke bør gaa højere end til den Udgift, som det foreliggende Lovforslag vil medføre, men man kunde muligvis gaa frem paa den Maade, at man op ad gjorde Beløbene noget mindre, at man anvendte en glidende Skala, saa at man i alt Fald hjalp de daarligst stillede med Maksimumsbeløbet, for saa vidt de har 4 Børn. Det forekommer mig, at Begrænsningen paa ingen Maade maa være netop der. Der er allerede, naar vi kommer til Beløb paa over 2,200 Kr., en Begrænsning, og en Begrænsning kunde yderligere foretages, saa at man for ned ad at vinde det, som de 10 pCt. beskærer, begrænsede noget mere op ad, end Tilfældet er i Lovforslaget. Jeg haaber, det skulde kunne lykkes i et Udvalg at naa til en saadan Ordning.

Jeg er ligeledes enig med den ærede foregaaende Taler i, at man i adskillige Tilfælde skulde regne med de Indtægter, som de paagældende har privat ud over det, de har fra Kommune og fra Stat, men en Bestemmelse derom vil let kunne indføres i Loven, det vil neppe volde nogen Vanskelighed.

Der er i det, der har været skrevet om Dyrtidshjælpen, gjort gældende, at det i Virkeligheden ikke var de daarligst stillede, der blev hjulpet ved den Lov, der her er Tale om, idet der er mange, der

er endnu daarligere stillede end dem, det her tilsigtes at hjælpe, og det er desværre altfor rigtigt. Der er i de civile Erhverv mange Mennesker, der er daarligere stillede end adskillige af dem, vi her vil yde en Hjælp. I Oktober i Fjor vedtog vi et Tillæg til Hjælpekasseloven, hvorved vi ydede en ekstraordinær Understøttelse til saadanne, der blev arbejdsløse eller paa Grund af Sygdom kom i Nødstilstand. Selv efter at denne Hjælpekasselov er traadt i Kraft, er utvivlsomt disse Mennesker endda langt daarligere stillede end de, vi her paatænker at give en Hjælp. Der er ogsaa adskillige med smaa Indtægter og stor Familie, der er daarligere stillede end adskillige af dem, der falder ind under Lovforslaget. Men vi maa erindre, at skulde vi, hver Gang vi tænker paa at yde en Hjælp, en Understøttelse, eller hvad det maatte være, drage Sammenligninger ned ad og aldrig kunne gaa med til at yde en Hjælp eller Understøttelse, saa længe man kunde finde nogen, der var endnu daarligere stillet, vilde man overhovedet standse al Hjælpsomhed. Derfor kan saadanne Sammenligninger ikke drages. Men man kan, naar man her yder en Hjælp — og det bør man —, lade det være en Spore, saa at vi alle, saa godt vi magter, anstrenger os for at fremkalde saadanne Forhold, at Smaaakaarsfolk kan faa Adgang til at faa Forbrugsartikler til en rimelig Pris, altsaa anstrenger os for, at der kan blive truffet Foranstaltninger, der gør det muligt, at de bliver hjulpet, som vi ikke er i Stand til at yde Støtte ved direkte Statstilskud. Jeg tror, at det Lovforslag, der her er Tale om, kan tjene som en saadan Spore, saa at det, at det bliver vedtaget her — hvad jeg vil haabe, det bliver med de Smaaændringer, jeg har omtalt —, vil bidrage til, at vi gør, hvad vi kan, for at hjælpe de mange, der lever i Nødstilstand, kan vi godt kalde det, alle de mange med de smaa Indtægter, der sætter en Ære i at klare sig selv og nødig vil ty til andre om Hjælp, disse Mennesker, der maaske er daarligst stillede. Jeg vil haabe, at dette Lovforslags Vedtagelse maa bidrage til, at vi anstrenger os af yderste Evne — og jeg vil haabe, den højtærede Indenrigsminister vil faa Held i sine Bestræbelser i den Retning — for at yde disse Mennesker Hjælp, hvad der ikke kan ske ved direkte Statstilskud, men ved at skaffe dem i alt Fald de Forbrugsartikler, der fremstilles her i Landet, til en rimeligere og billigere Pris end den, de nu maa give derfor.